

Mehmed Kırkınıc Hocamız, Prof.Dr. Alaaddin Başar

Herkesi büyük bir şefkatle bağrına bastığı için, benim gibi herkes de ondan **“hocam”** diye söz eder.

*Hocamı **1964 yılında**, bir Nur dersinde tanıdım.*

Hocam ve ders, birbirinin ayrılmaz parçaları gibidir.

1940 yılında, on iki yaşında iken medrese tahsiline başlar. Dersle ilk tanışması bu yılda olur. Uzun yıllar muhtelif hocalardan ders görüp icazet aldıktan sonra, ders vermeye başlar. Tefsir, fıkıh, mantık, kelam gibi önemli konularda dersler verirken, akaid ilminin ahir zamanda beklenen şaheserine, Risale-i Nur’la kavuşur:

Ve artık o bir Nur Talebesidir.

Talebenin tarifinde geçen,

“Sözleri kendi malı gibi kabul etmek ve en büyük vazife-i hayatiyesini onun neşir ve ilanı bilmek”

Kırkınıc Hocamızın ruhunun her köşesine nakşettiği şaşmaz idealidir.

“Komşusu aç iken kendi tok olan bizden değildir.” (İbni Ebî Şeybe, Kitabü'l-İman, s. 33)

hadis-i şerifinden aldığı o büyük hamiyet ve şefkat dersiyile, durup dinlenmeden imana muhtaç gönüllerin imdadına koşar ve onlara *açlığını çektikleri marifet derslerini* bolca ulaştırır.

Öncellikle çevre vilayetleri, daha sonra çevre kazaları adım adım dolaştıktan ve nur risalelerini insanlara tanıttıktan sonra, uzak bölgelerdeki birçok vilayetimizi ziyaret eder, risale götürür, dersler yapar.

Nur hizmetinin o çetin yıllarda üç büyük engeli vardır:

Birincisi; eserlerin zındıka komitelerinin, Nur Risaleleri hakkında yaptıkları menfi ve yoğun propaganda neticesi, birçok insanda, ön yargıyla, bir risale düşmanlığının yerleşmiş olması.

İkincisi; meşrep taassubuyla bazı İslami kesimlerin de Nurlara karşı çıkmaları.

Üçüncüsü ise, ardı arkası kesilmeyen mahkemelerle insanlarda bir korku ve panik havasının uyandırılmış olması.

Bu üç engeli aşmak, büyük bir azim, yılmayan bir sabır ve kuvvetli bir irade istemektedir. Üstad'ın etrafında halelenmiş o mümtaz kahramanlar gibi, Kırkıncı hocamız da bu üç engeli rahmet-i İlahiye ile aşmayı başardı. Ve davasını o yüksek engeller üzerinden geçirip bu günlere getirmeye inayet-i İlahi ile muvaffak oldu.

Üstad'ın,

“Dert benimdir, deva Kur’an’ındır.”

sözü dava adamları için büyük bir rehberdir. Demek ki, bir davada başarıya ulaşmanın ilk şartı, o davanın dertlisi olmak... İşte Kırkıncı Hocamız bu iman ve Kur’an davasının dertlisidir. Dünyevi hiçbir hedefi, hiçbir endişesi ve tasası olmamıştır.

Gençlik yıllarında, bir defasında, kendisine Bayburt’tan gelen bir heyet tarafından müftülük teklifinde bulunulmuş, kendisi de hizmet mülahazasıyla bu teklife biraz sıcak bakacak olmuştaysa da rahmetli pederinin şiddetle karşı çıkması sonucu bu teklifi de geri çevirmiş, ömür sermayesinin tamamını iman hizmetine hasretmiştir. Nur Risaleleriyle verilen tahkiki iman dersleriyle insanların şüphelerini gidermek, imanlarını takviye etmek, sorularını cevaplandırmak hayatının temel meşgalesi olmuştur.

Kendisinin herkesçe bilinen bu temel özelliği yanında, benim yakinen şahit olduğum bir takım özel hallerine de değinmeden geçemeyeceğim.

1973 yılında bir Nur dersi yaparken şer kuvvetlerin ihbarıyla dersimiz baskına uğramış ve biz Hocamla birlikte **atmış dokuz kişi** emniyet kuvvetlerince nezaret altına alınmıştık. Bir gün sonra mahkemeye çıktığımızda, mahkeme heyeti, benim de aralarında bulunduğum on bir kişinin tevkifine, diğerlerinin tutuksuz yargılanmalarına karar verdiğinde, henüz mahkeme salonunda iken bana şöyle demişti:

“Biz bu davaya çalışırken Rabbimizle 'Ben imana hizmet edeceğim, ama hapse girmeyeceğim.' diye bir pazarlığımız yoktu; olamazdı da.”

Bu söz benim iç alemimde ayrı bir inkılap yaptı.

Hocamın metaneti ve çevresindeki mahpuslara sürekli olarak nasihat etmesi, bizlere de hapsi unutturdu. Birlikte kaldığımız iki ay süresince, mahkeme gününe kadar hiçbir şey düşünmeden aralıksız hizmet ettik. Mahpusların kahir ekseriyeti namaza başladı.

Hocam, bizim tahliyemizden sonra, beş arkadaşıyla birlikte, bu görevi iki ay daha sürdürdü ve dört ay üzerine tahliye oldu.

Kendisinin hayran olduğum çok **önemli bir özelliği de**, önemli bir sünnet olan **“muhatabını sonuna kadar dinlemeyi”** büyük bir maharetle başarması idi. Çok iyi bildiği bir konuda bile, birisi bir şey anlatsa, *“Ben onu biliyorum.”* demez, ilk defa duyuyormuş gibi, büyük bir merakla sonuna kadar dinler.

Üçüncü bir özelliği de,

“İnsanlarla iyi geçinmek sadakadır.” (*Kenzu'l-Ummal, 7172*)

hadis-i şerifiyle ders verilen önemli bir sünneti, fevkalade bir sabırla ve kemal manada, hayatına şaşmaz bir prensip olarak yerleştirmiş olmasıdır.

Dikkatimi çok çeken bir başka özelliği de o harika *vefa duygusudur*. Daha önce bir süre Nur hizmetinde bulunmuş, fakat şimdi herhangi bir sebeple uzak kalmış kişilerden söz açıldığında, onların mazideki önemli hizmetlerini mutlaka dile getirir, takdirle, dua ile yad eder.

Kırkıncı Hocam, tümü hizmetle geçen hayatından bazı kesitleri Hayatım-

Hatıralarım adlı kitabında yazarak istikbale hediye ettiği için o konulara girmeyi gereksiz buluyorum.

Kendisine sıhhatli, bereketli ve uzun ömürler dileyerek, aynı yolda, aynı metanet ve feragat ile yürümemizi Rabbimizden niyaz ediyorum.